

Arrest

nr. 62 563 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 september 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in, samen met haar meerderjarige zoon en minderjarige dochter.

Op 1 december 2010 vragen de Belgische autoriteiten de terugname van de verzoekende partij aan Polen.

Op 6 december 2010 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname.

1.2. Op 14 januari 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde O. N.
geboren te (...), op (...)
van nationaliteit : Georgië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene verklaarde op 18.09.2010 in België aangekomen te zijn. Op 22.09.2010 vroeg betrokkene in België het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op (...) te (...) en het Georgische staatsburgerschap te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 22.09.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse overheid heeft op datum van 07.12.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige dochter T. O. (°30.08.1993).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 24.11.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België was. Betrokkene verklaarde verder dat ze nergens elders asiel aanvraag. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 22.09.2010 en verklaarde vervolgens dat ze in Polen haar vingerafdrukken en die van haar kinderen moest laten nemen om verder te kunnen reizen naar België. Betrokkene stelde dat ze geen asiel aanvraag in Polen en dat ze er geen interview aflegde. Betrokkene verklaarde verder dat ze een document kregen waarmee ze naar het opvangcentrum moesten maar dat ze dit document niet meer heeft een dat ze maar één dag in het opvangcentrum bleven. Betrokkene verklaarde verder dat ze Georgië op 15.09.2010 met het vliegtuig verliet naar Kiev (Oekraïne) en vervolgens per trein verder reisde naar Brest (Wit-Rusland). Vanuit Brest zou ze vervolgens met de trein naar Teraspol (Polen) gereisd zijn en vervolgens met de trein naar Warschau (Polen). Op 17.09.2010 zou betrokkene Warschau (Polen) verlaten hebben met de wagen naar België waar ze op 18.09.2010 zou zijn aangekomen en waar ze op 22.09.2010 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aanvraag. Betrokkene verklaarde dat haar reispaspoort in Polen zou zijn achtergebleven nadat het aan de grens werd afgenomen.

Rekening houdende met het resultaat in het Eurodac-verslag van 22.09..2010 werd op 01.12.2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. De Poolse autoriteiten willigden dit verzoek tot terugname op 07.12.2010 in op basis van art. 16.1.e van hoger genoemde Verordening voor betrokkene en haar minderjarige dochter T. (° 30.08.1993) . De Poolse autoriteiten willigden op 07.12.2010 eveneens het verzoek tot terugname in voor betrokkenes meerderjarige zoon O. O. (o.v. 6.692.466).

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen geen asiel aanvraag maar dat ze haar vingerafdrukken moest laten nemen om te kunnen verder reizen naar België (DVZ, vraag 14) dient te worden opgemerkt dat deze verklaring niet geloofwaardig is. Betrokkene was bij haar reis van Georgië naar Polen vergezeld van haar minderjarige dochter en haar meerderjarige zoon O. O. (o.v. 6.692.466). Deze laatste verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.11.2010 dat hij, zijn moeder en minderjarige zus in Polen asiel aanvragen (gehoor O. O. – 6.692.466 - vraag13). Het is merkwaardig dat betrokkenes zoon wel zou weten dat ze alledrie asiel hebben aangevraagd maar dat betrokkene zelf hiervan niet op de hoogte zou zijn. De verklaring van betrokkene dat ze geen asiel heeft aangevraagd is dan ook niet geloofwaardig. Een kopie van de verklaringen van betrokkenes zoon O. O. (o.v. 6.692.466) is in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De verklaring van betrokkene dat ze geen interview zou hebben gehad in Polen wijzigt trouwens niets aan de vaststelling dat uit het Eurodacverslag wel degelijk blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Polen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van

deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielaanvraag. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 24.11.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde daarop dat haar ex-man O. G. (o.v. 6.386.992) van wie ze in 2008 officieel gescheiden zou zijn in België verblijft en dat ze nu opnieuw een koppel vormen en opnieuw willen trouwen (DVZ, vraag 19).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene naast haar ex-echtgenoot in België geen andere familieleden in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 16 & 17). Aangaande verklaring dat haar ex-man in België aanwezig is en dat ze nu opnieuw een koppel vormen en opnieuw willen trouwen, dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van haar ex-man op 23.02.2009 bij de bevoegde Belgische autoriteiten op 29.06.2010 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing werd genomen tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van deze beslissing werd in kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Rekening houdende met de vaststelling dat de asielaanvraag van haar ex-man negatief werd afgesloten en betrokkene ex-echtgenoot niet als vluchteling erkend is, is een toepassing van art. 7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 niet aan de orde. Bovendien betreft het hier betrokkene ex-man die meerderjarig is en van wie ze volgens haar verklaringen officieel gescheiden is (DVZ, vraag 11). Betrokkene ex-man maakt als dusdanig geen deel uit van het van het gezin van betrokkene of omgekeerd en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in de definitie daarvan in art 2.i van de Verordening van de Raad (RG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van haar ex-echtgenoot dat deze sinds 20.10.2008 in België verbleef (bijlage 26, O. G., o.v. 6.386.992). Betrokkene verliet Georgië pas op 15.09.2010 en was sinds 2008 gescheiden. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan die er op zouden kunnen wijzen dat ze afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch, etc...) van haar ex-man. De verklaring dat ze in België terug samen wonen, wijzigt hier niets aan aangezien het feit dat twee mensen onder één dak wonen niet noodzakelijk impliceert dat men op enige wijze van elkaar afhankelijk is of dat men zich in een stabiele relatie bevindt. Bovendien kan er ook ernstig getwijfeld worden aan het authentiek karakter van het document van de familiesamenstelling (N°350) dat betrokkene met vertaling neerlegde tijdens haar asielaanvraag. Het desbetreffende document is uitgegeven op 27.10.2010 en dus na de asielaanvraag van betrokkene die haar verklaringen voor de DVZ stelde dat ze officieel gescheiden is van haar ex-man O. G. (o.v. 6.386.992) sinds 2008 (DVZ, vraag 10) maar dat ze wil hertrouwen. Dat ze dan ook een document van familiesamenstelling neerlegt uitgegeven op 27.10.2010 waarin haar ex-man wordt opgegeven als haar echtgenoot en deel uitmakende van haar gezin terwijl ze volgens betrokkene officieel gescheiden zijn en ze nog niet hertrouwd zijn doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document.

Dat betrokkene bovendien als specifieke reden waarom ze haar asielaanvraag in België wil indienen, opgeeft dat ze opnieuw wil huwen met haar ex-man kan bovendien niet als ernstig beschouwd worden en wijst op een oneigenlijk gebruik van de asielpcedure. De asielpcedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielpcedure opstarten omdat men opnieuw wil huwen met de man waarvan men officieel gescheiden is, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielpcedure en is oneigenlijk gebruik

maken van deze procedure. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 24.11.2010 dat deze goed is. Betrokkene maakt dus niet aannemelijk dat ze verhinderd zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat de verwijderingsbeslissing onder meer gegrond is op de overweging dat zij oneigenlijk gebruik maakt van de asielprocedure, omdat zij haar asielaanvraag heeft ingediend in België en opgaf te willen hertrouwen met haar ex-man. Zij merkt op dat zij asiel heeft aangevraagd omdat zij wel degelijk vervolgingsproblemen kent in haar land van herkomst. Zij wenst echter haar asielaanvraag in België behandeld te zien omdat zij tevens wil hertrouwen met haar ex-man. Zij stelt samen te wonen met haar man, wat blijkt uit het neergelegde document van familiesamenstelling. Zij heeft geenszins de autoriteiten willen misleiden met het neerleggen van dit document. Zij heeft duidelijk aangegeven dat zij gescheiden is van de heer O., maar dat zij zich opnieuw hebben verzoend. Omdat zij opnieuw samenwonen wilde de verzoekende partij haar asielaanvraag in België indienen. Het is dus niet zo dat zij asiel heeft aangevraagd om bij haar ex-man te kunnen blijven of omdat zij opnieuw met hem wil huwen. Zij zal daartoe de geijkte procedures volgen. Zij is dan ook van oordeel dat haar asielaanvraag in België kan behandeld worden omdat zij haar ex-man vervoegt, met wie zij spoedig zal hertrouwen.

De verzoekende partij verwijst voorts naar artikel 8 van het EVRM en doet gelden dat het verwijderen van een vreemdeling die een duurzame relatie heeft met een partner die in België verblijft en die een sociale binding heeft met ons land zou haaks staan op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en stelt verder dat artikel 8 EVRM niet alleen het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privéleven beschermt, en zich dus niet beperkt tot haar relaties met bloedverwanten. Ook hiervoor verwijst zij naar rechtspraak van de Raad van State. De beperking van de rechten vervat in artikel 8 EVRM kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8, 2 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in zijn arrest Rees van 17 oktober 1986 gesteld dat, om de verplichtingen van een staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen enerzijds het algemeen belang en anderzijds de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8, 2 van het EVRM in dat verband een nuttige richtlijn vormen. Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien dit noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving. De vereiste van proportionaliteit legt aan de overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, de noodzakelijkheid voor het algemeen belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang. Gelet op wat voorafgaat, is de verzoekende partij van oordeel dat zij aanspraak kan maken op de uitzonderingsregels van de Dublinverordening en dat haar asielaanvraag kan behandeld worden in België. De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende.

De verzoekende partij betoogt voorts dat zij het niet eens is met de overweging van de bestreden beslissing dat Polen een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor zij in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. Zij koestert de vrees dat Polen haar opnieuw zal uitleveren aan de autoriteiten van haar land van herkomst en dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden.

2.2.1. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.2. In zoverre verzoekster stelt dat de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing aangaande het al dan niet hebben ingediend van een asielaanvraag in Polen, niet betwist worden, doch dient verduidelijkt te worden dat zij onwetend is aangaande het feit of zij al dan niet asiel heeft aangevraagd en het in ieder geval niet willens en wetens heeft gedaan, stelt de Raad vast dat in de verwerende partij dienaangaande al wordt gesteld dat verzoeksters verklaringen niets wijzigen aan het feit dat zij wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend in Polen, zodat niet valt in te zien hoe zij thans, met een herhaling van wat zij al had verklaard, deze motivering in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3. Verzoekster levert kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat Polen een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend en voert een schending aan van artikel 3 EVRM

2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: *cf. bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218*).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (*cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75* en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66*).

2.3.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (*cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129* en *EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine*).

2.3.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (*cf. bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*cf. EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111*) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.3.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.3.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.6. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij de vrees koestert dat Polen haar zal uitleveren aan haar nationale autoriteiten. Zij beperkt zich evenwel tot deze enkele blote bewering, zonder meer. Ter zake werd in de bestreden beslissing reeds geoordeeld dat zij geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten en er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren. Verzoekster gaat volledig voorbij aan deze motivering, die nochtans wordt ondersteund door het administratief dossier: op de vraag waarom zij wil dat haar asielaanvraag wordt behandeld in België stelde verzoekster enkel dat haar ex-man in België verblijft en zij willen hertrouwen. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de verwerende partij feiten of omstandigheden waarvan zij kennis had of had moeten hebben zou hebben veronachtzaamd in haar onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en brengt evenmin gegevens dienaangaande bij in haar verzoekschrift.

2.4. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM, wordt het volgende gesteld :

2.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.4.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en

gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.4.3. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.4.4. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.4.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.4.6. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.4.7. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is

het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.4.8.1. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.4.8.2. Verzoekster doet gelden dat zij in België samenwoont met haar ex-man en dat ze voornemens zijn terug te huwen.

In eerste instantie dient te worden verwezen naar de motieven in de bestreden beslissing luidens dewelke ernstige twijfels worden geuit omtrent het door verzoekster neergelegde document van familiesamenstelling. Verzoekster betwist de concrete motieven dienaangaande niet, doch stelt enkel dat zij geenszins de autoriteiten heeft willen misleiden met het neerleggen van dat document en enkel duidelijk heeft willen aangeven dat zij gescheiden is van de heer O., maar zij zich opnieuw hebben verzoend en samenwonen. Nazicht van het betrokken document, dat zou zijn uitgegeven door de gemeente Terjola, leert dat het is opgesteld op 27 oktober 2010, en dat er melding wordt gemaakt van de vier leden van het gezin van verzoekster, zo ook de heer O. Gelet op het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van het Dublinverhoor verklaarde officieel gescheiden te zijn van haar echtgenoot in 2008, is de Raad van oordeel dat zij met een loutere bevestiging van de authenticiteit van het stuk niet aantoot dat de verwerende op een kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat twijfels kunnen worden geuit over de echtheid. Wat er ook van zij, de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het niet is omdat beiden sinds de aankomst onder één dak leven, er moet worden aangenomen dat zij de intentie hebben om (opnieuw) een duurzame relatie aan te gaan en zelfs te hertrouwen. Immers ligt noch een bewijs voor van het feit dat verzoekster effectief terug zou samenleven met de heer O., noch een huwelijksakte, noch enig ander bewijs dat beiden, na een officiële scheiding van minstens twee jaar, hun huwelijksleven zouden willen hervatten. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er in haren hoofde en dat van haar vermeende ex-echtgenoot sprake is van een familieleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Een verwijzing naar rechtspraak ter zake doet hieraan geen afbreuk, nu verzoekster deze louter aanwendt om de theoretische principes aangaande artikel 8 van het EVRM te schetsen.

Voor zover verzoekster zich ook meent te kunnen beroepen op een mogelijke schending van haar privéleven, en niettegenstaande het gegeven dat zij inderdaad kan worden bijgetreden waar zij stelt dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privéleven beschermt en zich dus niet beperkt tot bloedverwanten, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij, pas aangekomen in België op 18 september 2010, hier een privéleven zou hebben. Er worden geen argumenten aangevoerd desbetreffend, en al evenmin tastbare gegevens die zouden wijzen op het bestaan van een privéleven dat zou moeten worden gerespecteerd door de Belgische autoriteiten. Uiteraard volstaat een verwijzing naar rechtspraak op geen enkele wijze om de schending van artikel 8 op grond van verzoeksters privéleven in België aannemelijk te maken.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat noch een schending van de formele motiveringsplicht, noch van de artikelen 3 en 8 van het EVRM is aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS